

Grindinger
for
Teater of Kuvotli
5 Bind.

Dmitriy Ananin 1897 — 1904.

Sosonen 1897-98.

Statistiken for Syjemændinger som er medly med Nominen Bjergmølle den 15 Majest, vist alle en glædelig Nedgang i Tildelingen, der havde i Sosonen næst 374 Syjerege altso en 139 Sange fane end fænj, Saron de røde Lygter, ny ikke Lygter men Møllestus Antas nær for 14 solst til 5 Sange, hvareind de var en lille Dyrer i Syjemællens til siden og Forsørgeset Farandig i Ugespartaerist. Syjere blev ikke med Altkonen solgt til ender i hjeru Nien end Saronen færd, og Dyrer blev ne spekulerende i den Kolonbrunke Befolkning, tistjende Lygt til et god i Teatere og de spekulerende rejde, thi selvkønnen nær udmærket i det er med denne Saronen Stetning havde højt 90 røde Lygter, men kan ikke bestyede det righede, Reputatio derfor det var ikke særlig spændende, hvad jeg nu i det følgende skal meddele. Jeg er st fæst tog den Hænderane der skal være den lønne for Teatret nemlig Skierpillet, der adende Saronen mod Tross van der Riche, Drenning "Ejra", det var et smukt og interent Stikke, der fik en god Udførelse, men som ikke behjere "Kubli" Næm, det opnaede Nien 6 Dyrer, hvilket var Lygt for det og det meget Arlige der nær medlyt den. I ny Indstetning opfærlig Bjærnstjerne Bjærnsans, omfælit, den gik 18 Sange for godt Hæ. Hæderalle Saronen Gjæde havde man mærkelig makt givet til Niderdendoff, denne dygtig Skierpille som aldrig forfjæder meget, spillede 2000, meget godt, men mangede den mandighed, Kraft og Dyrerentod som denne Pelle Nider og som hans Førganger Wilhelm Diche i saa høj Grad var

i Besiddelse af. Deimod gjennoo man med stor Interesse om
 Nautilons Advokat Bekend. og skjændt sin Hævnings var vel gammel
 to at spille den unge Nij illudens kun færdig og godt. For gode
 spillede sin bekendt fint og vellyst, og den store Patten havde sin
 Emma Thomsen, Tidligere Emma Nielsen, hun var blud færdig
 Paul Nielsen og gift med Premierlieutenant Thomsen i Alsinen, auctijs
 efter sin Gjærling. Axel Madson havde faaet Sannes Pæle og spillede
 den geneste og valde unge Mand færdig og kært sarty Sannes med sin
 Emma Thomsen var udmærket Kunst. Deimod var Kongerets Pro-
 kuren i Reimst Høndes addeles færdig, han var kamrik i
 de alverlig Senne og alverlig i de kamrik, Mærken var ikke god, han
 spillede ham, som en alfer simpel Mand, ganske træt var Føfællum
 lyt ham den Republik i Munden, "I sig er kun en simpel Mand
 du Hansid." Men Reimst var for simpel. I skolening af
 Kamrik Kertis 100 aarig Fædrelid, den 20 October opførte, som en
 Genistue, og i ny Indstidning "Debatten i Politikkene. Paul
 Nielsen, sin Nielsen var det gamle Høikammeren men man seende
 færdig og. De af Paulsen spillede Langhalv og Montjeu den
 unge Høikammeren, han færdig Dialekt klodte ham udmær-
 ket, den unge Paul Knudsen var i en Birall, med en Færdig
 i sin Republikhandlig addeles færdig og. De to unge Nij
 spillede nydelig og færdig Emma Thomsen og Pæle
 Deimod færdig Fædrelid og højtideligt holdt det med af affære
 Deimod med sin Ida Nielsen som Deimod og Montjeu som
 Carlisk Udfærdigt at den intelligente Skuespiller ogsa var mandt

en Lige sige sig selv. Gustav Carmanns Stykke "Theatret" hvori
 var Reimodens sin Færdig og skæde han delte sig i
 De færdig skændt det ikke var saa godt som han tidligere skæde
 det var den udmærkede Udfærdigt det færdig, men sa sin Færdig og
 havde mest sig sig for Kongerets Pro, skæde sin Hævnings eller
 at hun endnu udmærket kunne spille unge Nij.

Vi maade os Holberg Fædrelid og der havde i Kongerets Pro mest gødet
 af affære Thomsen Montjeu, der ikke var opført siden 1871-72, men
 det blev kun ved Tanken istedet for gav man Reimst Høikammeren og
 Holbergs Udfærdigt, Nij. Det hele holdt blev stærkt kritiseret
 i en Aftale i Bladet Politiken hvort Udmærket skæde
 færdig.

Det var den 3de Dramen i Gaar Holbergs Fædrelid, og man
 nu var meget udmærket, kan man naturligvis indstille, at det
 nye Teater i Aften færdig den Digt, som det skæde sin færdig
 selv. Der gaves nu et Stykke af Holberg - det er et nyt indstillet
 Skuespil - og høje opførte "Nij".

Brander antaler nu Holbergs Udfærdigt og skæde selv.

Hvorfor opførte ikke Thomsen Montjeu om hvilket man
 har taet i mange Aar. Hvad er det dog for en mark
 verdig Skæde, der holder over det nye Teater Bestyrelse?

Der antages (?) siden den, og uden holdt som det holdt
 kongerets, og seendes at nyt enkelt Skuespil sætter i
 færdig den, midens anden siden den, skæde selv
 Hvad kan hindre en Udfærdigt af Thomsen Montjeu

sam altid hinde Kænde sattes op paa fjorten Dage.
 Hvis naar bedst Kæften ikke kan Holles paa dees Fenge,
 hvad kan de saa? Og hvem vil man hinde end, at der ikke
 samtidigt kan holdes Kæm paa en Opera og Skuespil?

Dagen er lang, hvis man vil benytte den, Imellem No 10
 og 6 kan der blive fire timer til hinde Kæm. Spis og smaa
 eftu paa andre Scener, hvorledes der saa arlydes. Men det hyl
 Teater er vist alfar fænernt og kængeligt. Og saa fejne man
 Holles i al Samelighed for tomme Borke.

Saa skruer man en meget god Ketch om Udfælle og stillet.

Deerst følger en Mellemakt paa 25 Minutter og saa spil
 lode Dekestent Dventium (!) til "Ny. Under denne senkede
 Teater i Måske for at Røbelæm i Andagt Kænde lytte
 til denne saa geniale og stjerne Mærke

C. B.

Denne ut skære og lidende Ketch ty Teater sig emidlertid slet ikke
 af. Thi hyl Kæften af Saronen blev der hinde opføit et Arlyde
 til af Holles nemlig "Kæm og Penella, der var gaad H Gang
 i færuj Saron.

Hil Doamben Moaned pænede der paa det gamle Symestykke
 Fainelli der ikke havde vordt opføit i de sidste Væker

Operasanger Corneliai Petersen havde faat den vankele
 Dyzam at skude Kæm-Fittisallen, syngte det, hinde

han jo nok, men hvad en hinde ikke komme for Dialgen, der
 skae sies rægt, stoffærdig og med elkuord; Chæm og Kæm
 det var det stæe Spagsmaal. I hinde Kæmstiff der vist spældes
 Fainelli var alle disse Betingelser til Stede, som den yppelig
 Skuespiller hinde var, jeg har glædet mig mang Gang med et se
 den tælyngne hinde hinde hinde sig og lyttet til den smukke
 hinde hinde. Maade hinde hinde hinde sine Remancer. Dette
 Stykke er for Tidligere Tid altid blevet minbrændt, idet det
 altid moette figurene paa is Plakat og Ketchen har
 hinde hinde vordt moodig imod det. Men vil moette sig en
 mig, naar jeg bekjender, at det har altid vordt et Stykke der
 har tilføit mig med sin udmærkede dramatiske anlyt
 Handling sin smukke Sang og fæit og fæmment med den
 fæitindig Udfælle det har fæit, at det er en bærlig
 og naiv Sang, men det kommer moeste syoo den af at
 jeg for min Tidlige Bændem for min Plode i Partent
 har fæit denne tillykkelig spanske Kæng og Drenning
 hinde og de af Daeter Sel hyl medig spændes Fæit i den
 den Klyt, fæinelli paa saa fæin en Maade fæit hinde et
 demærkede, hinde denne for et Bændem saa se spændes
 Handling har gæit sig fæit i mig soo det har fæit
 mig fæin hinde hinde. Derfor naar jeg ikke den der har
 mindst spændt paa hinde hinde Corneliai Petersen vilde
 hinde denne Ball, hinde hinde i min Gjore hinde hinde
 altid vil stæe sam et h. — Kæm hinde hinde hinde

sider spillede havde vi Tiido Nielsen samt og Tiido Emma Thomsen
spillede vi Dronningen, Høgen og hvidsten var paa de gamle Hænder hos
Lofin Petersen, havde alle spillet denne Balle som et og sympatisk, Hof
Petersen. Lofin, var jo berømt. Stykket blev sat i scene af Tomi Paulsen

Det var jo alligevel et fint Experiment at lade Carleus Petersen
spille Faunelli, men han havde haft en Skærsjelen til at lade Hallen
med sig, Gud ved om det ikke var Junduff selv der havde lagt med
Hovet Maaden hvorpaa han gik. Republikken skemte man Junduffs
Instruktioner, men den gode Børn Carleus manglede Kærlighed, han tidlige
Stilling som Høikenschef hos a Banta skete jo ikke i den
Netning, men han gik paa og arbejdede med en Flid der var et Lø
var jo Resultatet var de paa respektabelt. Men den Skærsjelen den
ulykkelige unge Mand smattede gennem paa Paaen var rent udskænt
Løse, med den Fortælling jo havde for Stykket allerede og flue af
Paaen og blev derfor Vidne til den Behandling med den henfaldt
af Indstruktionen og Hof Petersen, som man skuede tro var fint
Kendte Alexander, men som opfaldt dem raabte og ufort
aurefor ham. Hof gik ham det saa meget, ved at Slags Chicane
vi, at han, det fortæller han mig selv, omend, Jørg var ligesom at
somme den Partis i Hænder og gaa sin Vej, paa det hele, men
den naturlige Skrik for at gaa sig til Uden med de staa og
mødt adeliges sin Stilling ved Tænder gik at han taalte
denne Uord, under. Paa en af Paaen hævdede Løsen skudte
Tomi Paulsen til hans tidlige Stilling hos a Banta, nemlig hvor han
i 3de Akt senere for Høgen gik han det ikke tilfredsstillende, da

raabte "Scenenstriktoen med jo Kærlighed." At senere det han
De da for Fanden løst: At denne Behandling med og "Høen
ikke rinde gennem den paa en ung Mand, der i Faunelli
er farfarligt menas er givet, han ønskede de gaa blot at
han var som den gamle Faunelli. Men var vi kommet til
Generelpræven, der blev afholdt Tuleften Faunelli, den første
myt godt, man kendte jo nu ikke skikkelig mere, men i 3de
Akt hvor Faunelli var faunet Høgen og Dronningen og skjule
dem be et Skærsjelen de Løgen den Gil Peety Hoffen hante
paa Børn, som Faunelli i Faunelli var af løst og gik i Høgen
i sin Samme, da kendte den ulykkelige Faunelli ikke fine Høgen
han havde nemlig vaart i den Tro at han havde prøvet Høgen i
Sammen, men ikke dig selv var den faldet paa Tulest og de dette
var belagt med Toppis havde han ikke hørt den faldet. Jymen
han bemærkede at nu i det nye Scenearangement var det en uheldig Løse
der skuede dig selv om i Børn. Carleus ledende og sig i alle
sin Renner men han og gode Træner ikke fine Høgen. Hof
staa udenfor og diende paa Børn og alle Høgen, da det var
ham forlange bliv han itaalemed og sig i: For Pakke, saa
de skynd dem dog at løkke op, jeg har ikke langere Tid at staa
her og vente, jeg skal skynde mig hjem og pynte Børnen
til min Børn. Denne Republik blev af Børnen, der allerede
Børnen modtog med en Fuld og en Balle, den ender mere
gik Carleus Petersen senere. Høgen og Dronningen der staa hængt
Skærsjelen kom nu frem og dets i den almindelige Fuld

Endelig fandt Faunelli Nøjlen oppe med Høien, og fik lukket den itaalmæssig, hvid og ind. Det var jo et Hæd at det skete paa Generalens, og ikke paa Faunellens Aftenen. Trods alle Genstræbninger havde han haft med Indtællingen af denne Hæd faste Bemærkninger meget godt og efter haanden som han blev hjemme i Hallen spillede han sig efterbunden op. Det gamle Stykke var i Besiddelse af sin gamle Feltkoryonchef og sammen med Balletten Hensumstent de tydelig gik i sig Indtælling, og kunde det 16 Opførelse forplumende Kier, traade Blodens haerde Dem om at Bæret havde taget det gamle Stykke op. Den mest Repriser var. "Hvor man kjæder sig" dette Stykke havde været gennemført offaltent betydelig, Udførelsen var heller ikke saa god som tidligere, navnlig saandede man Fui Phidus softlig Replikbehandling som Hestjendene, der nu udførtes af Fui behart og som Franne var Fui Blach alfar muris og ikke var saa indtøgende som i sin Tid Fui Henning der nu spillede Englandsindene Mærke heig, deumid siktes Fui Ida Nielsen lig somtinde sende unge Profektferi, men marker ikke at det var læstet siden hun sidst havde spillet den. Af Hensum var Axel Madson flink som den unge hjemmende Ingeniør, hævmed men saandede Emis Hæulen som Paul Remard til Gjengæld var Feinsøft fastspillet som. Damernes Belach og Mentzius udmærket som den gamle Professor med den lang Tale om sin hævmedelig Fader. Den 16 februar opførtes for første Gang den unge Forfatter Axel Metzgerichs lille Stykke Guldskæbten hvor Fui Hennings med atar Dygtighed spillede en gammel Dame paa 80 Aar. Det var et smukt stemningsfuldt Stykke hvor Hennings dragede sig om den gamle Dame der ventte sin Søn hjem efter mange Aars Ophold i Amerika just denne Aften. Den gamle

Dame tænkte sig at han nu komme hjem som en hævmedelig Mand i Guldskæbten, men saa komme Bredskæbet, og ingen en hævmedelig Mand i am hans Dø, de spillede udmærket af tone Pauser, de som Hædeleren blev quiet til en ting Nij den er hos den gamle Dame saa hun ogsaa det ikke. Mjøet smukt var det og forfatteren at lode den gamle Dame dø med den nedgaaende Sol Skæbten den folder ind i Stuen for at aabentstændt Værelset og til Hæulen og lili Højemærket den tænke udført og en fattig ting Mand du har paa Hæulen hævmedelig. Sammen med dette Stykke opførtes i sig Indtælling Melier Den Gjengæld hvor Mentzius spillede. Hængjæver. Denne af alle udmærkede Skuejuelene saa efterhøjede Balle udført Mentzius aldeles smukt, han var typen paa fiddend Gjengæld hvor Mentzius udmærket af at han nojtes at spise sig selv smukt. Højdepunktet naadede han i den hævmedelig Scene hvor han opdager at hans Peng er han førstgaalet, efter denne Scene varden en minuttlang Bifalds salve. Af de unge Kallbeuende udmærket navnlig Olof Paalen maaned som Gjengæld Mærke Fænger, der havde givet Høke Hæul og Gjengæld. Paa Hæul Doodmens hævmedelig Skeladram. Volens Lørd, med skæbte af den unge Companion Fui Hennings havde den mest arlydet paa i lang Tid, men ledelig var den kommet Aflydelsen og forhendings den af de færdige Hensum saa at det først kom frem i Hallen og Mærke Hæul. Denne Peng Vænten var Gjengæld for en skæbte i Bledes Raliteten, med Duerkøft Primadonnaen, den var et godt Indblik paa hvordan man arlydende og hævmedelig Hængen den skæbte taget til haade den ene og den anden. Artiklen lod saandede. Fæul varis Fui Hæulen, den iscenesatte Stykket for den Gjengæld og

og der staa Artyder hen nedlojde den, saa skreim Blodet.

Thunfar lysten da Valens Smed da ikke hem moztij, Bred.
Tand iugen er egenmoztij ved Teatret, hvor der er syv Niemadanner
eller seltis fjarten Niemadanner naar man syner de mandtj, med.

Der er Fri Oda Nielsen. "Hem kaster sig med Bezzigtning om
Hervai Alvide, den Jong Stykket endnu var ukendt, Piden
skal Bezzigtningen naar sukket. Det fartyder at Fri Oda Nielsen
kun kommer til tusenden af Proven - hvis det da er saa
lidt. Sygdem er huer blinder Herre.

Noje paartaar at Fri Nielsen staa af en meget anderstet Sygdem
da kaldes Dymarsyge, hvilken ikke tilfod kunde at kom
me til den indre Bj. - (Her sigte forfatten og optikler til hender
Undersandlingen med Dymarsyge.)

da giler kun stroke af Alderfindende - hvarind kun uden
Uparreligt kan saa saa langt som Fenhangsode.

og Dymarsygen gaa stygt iden Proven paa Valens Smed.

En anden Niemadanna - hedder Johan Svendsen.

Han liden ogsaa af en Sygdem. Han kan intet laer af Orkub
minikken faend han kommer til Mervens. Det er en farsandig
slim Sygdem far en Hovelmuster. Selv de alerte Opvar med
han intet ans, faend han staa paa Dingenpladon -
og da maa han sildes ichys med de mange Noder.

Det nye kan han jo ikke bynder. Heller ikke Valens Smed
og en Niemadanna kan jo ikke naar to Steder.

Naer H Svendsen har Hencet, saa oflyer han ganske vely

alle Tractets Orkestervormer, han tager Orkestret med sig og gaa
best om Faemidogaa til sin egen Maer. Saa kan H Smed kude
sin se huer han kan stille op iden Orkestre og Klavert og Dingen

En tude Niemadanna hedder Olaf Kallisen og det er vorten
den stardt af dem alle sammen, han er den Gud, den egen anche
Guder taaler far sit stary. Noje kaster han ogsaa Tractets
sode Haand - the far hans uindskrankede Energi syner alle Myster
Han er Svartalpen i Stykket og han er Svartalpen ved Teatret
og vi den der kommer i hans Dg. Han kaldte det med, den skal
naer med, de Talenter der ikke passer far Teatret som H Smed
Niemann og H Fjerdskuy - og han fremmer dem som etke
farsdinkler en Svartaef. Han har saadant et uelystet Mervin
og er saa uelystig og altid spilleunde - og dog kaldes han
den sode Haand. Men Valens Smed bygge paa sin Jar
niger og kan enigen Dgme komme far alle sin Niemadanner

Falomaal.

7 Retning af Decarationer og Markiner stilled Valens Smed
moztij Farsuinger, men bade Tharalf Petersen og den ny Markin
muster H Madon indlojde sig nyen Besammere med harsningen
af de vanskelige Oppaar sam blev lait med stant Mervikal.
1ste Akte Decaration faustilled en nyedspunnen Bojerkan
med en uilence Bok hvis hals fra Bojguinder hauer sig Dg
imellem sten og Plonter med med Farquinder. Vender haender
et meget stejlt Fald og med de mange Forhindringer og Stener

fremlygte der en meget stak Kluden der havde en idemarket Visk
 ning, naar Vendet maade Senjæret opvandedes i en Hænde
 der mættede sig i Maarken paa Hænder Nytau. Det naakte
 en Del Opsigt blandt Tænderne der fordes paa Sævet, og de
 maade dem med et Top Slem og af Maarken, og lode dem
 siles sig over Sævet, der blev smelt forpæret i det der blev sat
 en Mand paa Vagt ved Afløbet. Denne myn Spectakel af Ven,
 det generede i Begyndelsen Spejlspejle, men efterhaanden
 mente de dem til Lyden. Den Akts Decoration forestillede
 Hænder Hald hvor sødlig en flyvemerket hængte Volund
 Smed fra Ferguender af Senen flyver op i Skyene i Begynder
 til Frankhede (der skal forestille at det er en Fjederham hængt
 hængt), der var meget smukt indrettet og alle de idemarket
 Lids Akts er samme Decoration som først, men ved Vintetid Bøkken
 er tilførsen, Volund Hylte er hvid og Sne alt er til deklet af Sne
 hele Scene er belagt med et hvidt Tøppe. Paa en Lang smalle
 Sneen af traun Hylten, den tilførsen Bøkk begynder alle at rulle alt
 aander alle her i Natuen, det er foraar, denne Samfunding
 for valent Tøppe var af stor Vindning og alt gik maarkendigt
 presist. Ballene var belagt med de bedste Krofter, tolv Paaløber
 dejlig Declamation og Spil som Volund, hun var der sødlig at se
 Hænder paa Scenen, en funderokendende Aarefækkning i Benene
 bemærkede at hans Lang blev stahende, det var saa iøjensaldende
 at Publikum lifefun havde Medlidenhed med ham, naar
 de saa hvordan han maatte stalle sig til Fin Oda Nelson der

spillede Hænder Alude, hængte han skæde bestig, Bøkkeskoo
 ningens, men i Senene i de ængste Akte hvor han med Dænkbaar
 Bensener bevæge sig paa Kykker forbandende sin ande Skole
 var han mættelig, Senen med Bødder, hvor han smide hende
 om paa sit Høj og tage Hænder om Hænder Verden var af guldets
 Vindning. Sam Trædel var Olf Paaløber aldeles idemarket, han var
 plump og saa, Senen i Smeder hvor han hængte den Lang Hænder
 for paa Volund Hænder at drøbe Hænder Hænder to Sævet var
 stor Hænder. Hysse spillede af Fin Emma Hænder der hængte
 nikkede sam en etalenbering. Hænder Hænder var i Hænder paa
 Mantien, han havde en fastintig Marke, hvor Dænkbaar, Begynder
 lighed efter Lids stod meget med dyle Sprag, som Hænder Hænder
 Bødder spillede Fin Hænder meget, denne Fin og en Hænder
 der havde en meget Hænder i Dænkbaar skæde det lidt paa
 hun mangler Fin Hænder meget Dænkbaar. Fin Hænder hængte
 de, som aander anfærd skæde Hænder, og det er, Talent
 havde lidt denne Dænkbaar fastintig, den liden meget til den
 stor Hænder Stykket gæder, det 19 Lang deraf de 16 for sig
 Lygte. Det var en Hænder Lids, Hænder var ikke opsat, senere
 Fin min Hænder i 1st Partet aander sig Hænder og Stykket blev
 for først til sidst meget med ukendte Interesse, der Hænder i
 et valdig Befæld med Toppets Hænder for sidst, Befældet var
 saa udsænder at Hænder var hængt et sakte sig. Da
 rulle Hænder Dænkbaar sin meget Stykket for Dænkbaar Hænder
 paa Dænkbaar og med meget Hænder Hænder han færdig Tale

til Kubaicum: " Et Leve for den danske Skuespads. Et Leve for det danske Sprog. Et Leve for den Keiser, der har inspireret mig til dette Digtværk: " Denne Tale var uden Solecisme i Tootuli Heitauis, det gav et Chock i Kubaicum, thi alle vidt at den Keiser han sigtede til var ~~Keiseren~~^{Keiseren} hans Elskvinde fra Hamborg. Heist Komtes under en sanget Keiseren, der iinkede pindlyg paa alle. Naturligvis gik denne smoglige Heitauis ikke af uden at Blodene blandede sig i det. Carl Owald forklarer de Drockmann i en Artikel i Politiken for han sammenlygter Drockmann med et Stykke Renaissance, en faende Svend og gled let kenner hvad der var paasat med Keiseren. Herpaa svarede H. Bering Liering:

"Hare H. Carl Owald!"

De har i en fastoffelig Artikel, som det lictydelligt Munkede De er, sojt os Dees uforgiuelijg Mening om Stundtens Omvendelse. "Hvad kam det ham med?" siger den ved Siden af mig og om Drockmanns Stoltat, for hvilken Udtalelse de flest sikkent er Dem iendelig Taknemmelijg.

Maagij blot i al Berokendelse tillode mig en Kettlese til Dees sidste bejyrtede Udbud over vor staitte Digtens smogfulde Trilogi forleden.

De ved ikke, om han er en faende Svend, der lever sit for iendelig bragede her alene i en mojtens Tidsalder. Eller om han var en Kamps, der kan drøj Tidens Hjæl."

Men det ved De, star og smuk var han, og saa var han et Stykke Renaissance.

Lang er han, rent lojemlig sit Haud hjerne end de flest. Om han er smuk, lide vor en Smogsoj. Men at han fultid er et Stykke Renaissance, tillode sig mig at betvivle.

De ved, hvad Renaissance er. Fikro faist og fummelt, gylden, heilig Fikro. Frodijkt, Friskhed, Vaerli, star Hendinger, dritijg, himmelstemende Tanker.

I en etland med et Svord bog kun Hending og huet Ord, skrevet eller talt, rede til at lojge Nelsen til. Digtum var Helt - i Heist og ikke blot i sine egne Sange.

Men Renaissance var tillijg Føjlesløshed, Rached og Duetken skab.

De ma ikke bliu med paa mig, men det faekammer mig, at Drockmann keen bou nyje af Renaissance's Hekstemoner.

At slynje et intet anende, godmodigt-danske Landsop publikum en iudijgt Haan i Ansigt, kan viit keen i en sen Mattetum, efter myen Omsantroujelse, faekom me, Dem bestojtet med Renaissance's titaniske Duetijhed.

Naa, man kan jo iudmarkel vor en lictydellig Heistum og samtidij vor en meget jammelijg Keiser. Deram kan vi sikkent bliue enij. Ikke sendt Hare H. Carl Owald.

Dees meget oskadij
H. C. Bering Liering

Denne Udtalelse fra Helge Drodemann var selvfølgelig smykket
 i allerhøjeste Grad, men naar man kjender Drodemanns indsig-
 ning i sig selv, der handle i fjælsomt Bejsting uden Tanke,
 men hvem for hvad kan selv føles i et bejstet Øjeblik
 og naar man ved hvad han i Deinden kan for et stort Bæm
 jo! saa faemmer det sig et hans tankeløse Udtalelse. En
 Mand med kald Hænde, rødt og noget af Hæder, lade sig al-
 dig kjeppes saa han ikke ved hvad han siger, men Helge Drodemann
 der har skrevet Valens Smed til Hørskjødens Nid, i saa dybt
 Død, jo! ham saa man hør noget om med. —
 To Dage før Generalproben for Valens Smed modtog teatret Sygemelding
 fra Fru Emma Hansen der spillede bysel, den kom med
 kjemi meget ubehagelig, men Valney Guldmanden der efter lagde
 Frøenere atter havde mistet sig til Sjines fik Rollen og
 koste den for to Dage og det var meget dygtig og godt af hende
 so Rollens Replikke stadig fængtes af Recitation, der gik
 skudt laes, men med vanlig Trængsel uunwanet hvem alle
 Hindringer og spillede Rollen for Generalproben, men
 det var den sygemeldte Fru Hansen for meget, og som hvem
 var medde hvem sig til Sjines spillede selv Rollen og
 Valney Guldmanden ham færdig ikke til at rive
 sig som Skuespilleunde for Hælskum, Dog den 30 April
 givende hvem at deler i denne Halle. Spandingen blandt
 Balletens Revenae var stor. thi rive hvem Talent og
 gjende hvem Lykke var hvem Talet for Balletten hvor hvem

indtog en saa smuk Klæde. Hende Deler gav ikke Anledning
 til at stille nyen Hæder for hende Fremtid som Skuespilleunde
 hvem so de sine Replikke færdig og smukt, men hende Dagen
 var vel hoeret og Rollen som uunwanet var en Talede Ballettroll
 hvor hvem jo gik som Dagen gav ikke nyen Bæm for hende
 Gæm i den Retning. Den sidste Nid i Sæsonen var Fru Emma
 Gads Stykke. Talent Deser der ikke gjæde symmetri, bykke.
 Operaens Veikromer indskrænket sig til to Nidder, Mozarts
 Barfæren i Sæsonen. Dthello, og den danske Compagnie Alfred Toft
 "Vifendaker", den sidste Opera blev enstemmig rost af alle Hæder og
 gik 16 Dage, Handlingen der var ostulend var stemningsfuld, men
 Hæderken var for meget pænt og andre Compagnie saa et
 vittig Hæder solde den om og kaldte den "Vi-kan-den-sa".
 H. Vich Hæder var Skj. i Sæsonen, han var en Tænkpartat ad det dy-
 lig og spillede færdig. Cameris. Hans Beck der efter hænden var
 blev hænden til Operaen Kunstende atter hans Cameris
 som dansk Compagnie. Verdi Dthello blev ikke nyen deri det Sæson
 koste den uunwanet Udfærd den i det hel fik af Fredrik Bruen
 i Titelen, Sæsonen som Jago og Hæder som baser. Fik Dansk
 spillede Desdemona, Her var sig Anledning for Operaens til
 dramatisk Jæder og det var godly at hvem nyet hvem
 irer fik ud af dens Rollen. Næst var Fredrik Bruen og Fik
 Dansk Sj. i Jæderammerens dramatisk ser og skal Vich
 ning, Fik Dansk Færdig af Bænen varte mange Hæder
 Operaens hænden i den Sæson pænt og et Hæder Hæder

man ledsagede Kjølemeister Sørensen og Dichteren Manges paa
Farejournéen og Turene, hvilket var ikke ganske med Urette
Før Johanne Niels, (Fødsels Dagen) der først, Søren havde høft en
saa heldig Debut: Teyllestylen fik i Aars sin anden Debut som
Aida i Operaen og samme Aar, hien gav her alle Bevis for
sin Brøylshed, Stemmen var smuk, men hendes Mellemtoner
havde endnu ikke faaet det rette faste Lyd, men satet forrest
ikke Anledning til at angaae hende fast.

Det var paa et kongelig Haar at det nye Teater var ved at midle
en Hinsten som Carl Montgini, hans utvilsomt Talent, Künstrisk
Tunngi ledede hem til Gæstet om et lukkede en Plads som Scene og
stuekøje, men Teaterkøntjenen faldt sig ikke lod sig til at faa
komme til Montgini, fastenende, han indgav da sin Afkaldslysning
og ledte sig sin Hinsten med der oppe som en fjerde stralende
Hinsteninde, men heldigvi kom det til et Kampemeri som Teater
beholdt dem begge. Deimod var der et Pensyngtied for et Fier
da Nielsen med denne Søren ildt faldet Teater idet hendes
Kand Martinius Nielsen var bleet Dichter for Dørens Theater
og nu ønskede sin Hinsten med sin Lid, hvilket var ganske
naturlig, men det nye Teater mistede da oppe Hoff og Bang
som vanskelij straks kunde erstattes.

Balletten fornygte Successen med Bagulie for først, Søren idet
den førstes Antal med 18 Sang. Hovedlyriken for Balletten
var nyindledningen og Balletten Kønsmåte eller et Skispien
Det var med stor Antænsing indstudeved Hovedsallen Dørens som

var til det mig, det var af stor Betydning for mig hvordan jeg
komme for det, lykkedes det for mig, med det deres canstet
at jeg ikke allene som utvilsomt Saldenør havde min Blod
men oppe som Künstiken i det comike Fog med blinde ledet
til Nytte og naar den for engang kom naar jeg Danne
skutes frem og man efterhønden moatte afgive sin
Salodancepartier, da et kunde faldet tillyg paa mimiske
Kaller i det store Fog. Du blev prøvet meget energisk paa
Balletten og da hele Kallendungen tildet var ny naar vi alle
intueret i nye Opjær, med udmærket Stille og den
først, Inachauer og Dørens Kalle, Kønsmåte, arde, arde
jeg af alle Hoffen først blev Kallene først og prøvet og jeg begyndt
at for Fier paa den, men den sidste del af Kønsmåte
var tillyg, nemlig de samlede Kønsmåte med hele Personalen,
thi nu kom Künstiken, man lod til at være tillyg
med sin Udfælle, det ledte Bevis var at de flut
taug ganske stille, havde det været doort, var der
høved været to for i den mest skæppe gien der Kønsmåte
tillyg, men den hien Dan jeg set med Kønsmåte
var Chu hænke, den utalt sig meget nærmest om min
Opfælle og Kallen. Kønsmåte er jo en di'ideat
Vandene Ballet, Handlingen gien de Kallendunge Lyg
lykket til i sortig Tid at udpende den mimiske Partier
i de mindste Kønsmåte for et giv den Gæstis
saa først og for Künstiken som miltig. Lyg havde

fastenlig Medspilende i ⁹ Hens Book, Waldemar Price, Arvid Wallen
 & Demene Herber, Vella, Sædrensen, & Fin Wallem, samt Fin Wallem
 som Madame Benjamin var det en kænndt Fængsel at spille
 sammen ^{med} var 1ste Lene i 1ste ^{del} til Alvin af Walden, Dyfning til
 Dens, hvor jeg kommer ind i en i Alvin for at
 findes mit Anstæmment, om en kænndt, efterfølgende
 af Madame Benjamin, der nygjernig siger at opdy, hvad det
 er jeg har sød travet ind at finde, & saa Følgende i
 Seben for hvor hen i nogle Alvin for mig & opdyer mit
 Anstæmment, min fælle Felicitas, hendes Belysning over
 at jeg ikke holder mit mit Løfte til hende, men fælle
 skaa hende mit skriftlig Løfte af Hønden, hendes Raar,
 min Rigejendighed, hendes Besindelse, min Skots
 for Skandale Løbenes hen gikende Venkæmmer for at
 trokke den berømte Dame til huijgen ved en kænndt Staa
 Dens, det var ligesom minke; Tæl emellem os to uden
 Det, & den rølig Tølle at fælle sig i Kontakt med sine Alvin
 lende gien Udfoeren den udmærkede Sikkerhed som bluen
 til Hens. Det er blot en enkelt Lene jeg amtaler, men
 alle min Kammerater var kænndt af den samme Tølle
 at jeg det stemme minike Spii saa Tølle som minke
 Læmme skud godt frem & i var kænndt til Senene
 gien der opbader efter Fælle Læmme Fælle Dens.
 Læmme gik udenfor, min Alvin var som min Følgende
 en Alvin i halvtreds aars Alvin, hvad der var gæstene man

men et Parkeer jeg spillede var Læmme af den gamle Læmme
 roch til sin Borden der spillede Ballen 1ste Gang 600 1849. & var
 gæst i Alvin til Borden, & min til mig, naar jeg Tankte
 hvordan de to Mand havde spillede denne Ballen, det var minke
 te aldeles menterlig Følgende jeg skude op, var det med en
 kænndt Alvin jeg pyntede mit Hens ^{med} denne kænndt Parkeer.
 Det var den mest kænndt Fælle jeg Tankte, thi Tanken om
 den staa Ballen jeg skude op i 2 Fælle, fælle hende min
 Familier & min egen Fælle. I Alvin Læmme Læmme
 sig der min minke var jeg Tanken om min fastenlig
 Følgende stod mig stødlig for sig, men endelig var Alvin
 da kænndt. Minke Alvin jeg mig 600 & med Læmme
 hente jeg Læmme Klokke ringe til Ballen 1ste Alvin.
 Læmme til Dens blev Læmme gien & Læmme
 Dens: "Vi dem der ikke skal være her faste Læmme." Læmme
 fælle min frem & Tølle som jeg skude kænndt Skofallet
 gik jeg udenfor Dens & stod i angstfuld Spænding
 for hvordan det minke gaa. Tølle gik op & Fin
 Wallem & min 1ste Lene Læmme, & dog jeg fælle var kænndt
 med ind & den fælle Alvin det var minke gik det
 udmærket & Ballen blev en Læmme der opbader
 17 Opbader for udmærket Læmme. Fælle Gang Ballen
 gæst fik jeg min & min Rætte & Tølle var det med staa
 Læmme hvor Gang jeg spillede Ballen. Det minke kænndt
 600 Anstæmment i det Læmme Læmme Læmme & Læmme P.

Hansen var mig meget for min Udførelse af Ballen.
 I det hele fik denne udmærkede Ballet en god Udførelse og os alle
 nye enkelte Sang spillede den unge Dancesinde, Fru Valsky Lidskens
 selv alle Ellen Price, medens hun var syg, senere da Fru
 Valsky Lidskens blev rask spillede Ellen Price Sangs Baller.
 En anden Dukkering fandt også Sted i det engelske ung Mand
 Halger Helm spillede herald Walkams Halle som Tivert, han
 var en høj smukt ung Mand, men var blottet for kvasopropiske
 Toner, men han havde en smukt Færdig, en smukt Plukket.
 saa det saa ud til at han i sin smukt Betæning vilde komme
 til at gåe Fyldt, det slog heller ikke fejl han spillede
 Tivertes Halle med mynlig Blyant og den kemiske Del
 af Ballen med meget Længsel. Han kom til at beholde
 Ballen, thi herald Walkams Sygdom vilde sig at være
 af saa alvorlig Natur at det medførte hans Død. Igennem fra
 Lønde siden fik jeg Pas for Ballen, den Balletlige Lige Adressen
 Høndenlang fant mig aldeles fastholdt, i Støtten paa Høden
 med min Følgelse, selv thi det Højeste Kvarteret som
 jeg mødte paa en af mine Magentens enderholdt sig
 lang med mig, og sagde at det havde været ham meget
 at se mig i Høndenlang. Det var jo også en glædelig Begre-
 venhed enderfor min Familie, og efter Høndenlang samtiden
 var alle hos Fugmann til en lille Fæst, vi spillede til often
 og bejefte drak vi et lille Glas, hvor min Svoger Aker
 Modren atter havde sadlet sin Begæret og holdt følgende

Recitation til mig.

Da jeg var at tunde mine
 At vi nu er ganske alene
 Altså saadan i Familie
 Vi sig, hvis man ikke min Vili
 Bist du ved Bardet
 For et Gjelde om Ordet.
 Se i mange Aar har det været Skik
 At Familien i flere småde paa en Fæst
 Anden Dille og har Tanten til Sold
 Og efter minstent Bord at paa en Halvtale
 De denne gamle Skik har især desuans paaet Bred
 Paa Fæst og at - de gjorde her og der
 Dels fordi de er bleve aldele og in for mange
 Og tillig fordi de ikke vilde forlange
 Bardet tillig, som Bredstjorden brugte i gaar
 Til Troksten og som snart i det nye Aar
 Has man ikke brugt igjennem til Høndenlang
 For Familien - det er hvad vi saa gjerne vilde
 Altså, da du med Tanten Fæst er sagt Stop
 Er det jo kulliant at Christian har taget i din øje
 Og i Aften er Skyd i at vi har været til Fæst
 Om just ikke saadan rigtig som hans Gæst
 Derfor sig synes vi alle skysde

Ved et Par Ved og Glas Duket Christian et kys
 Vi maer sig god kysse med var Skyde i Læn
 Men sig højt "Tak! Dei Keiserens Læn"
 Dei ofte Gaar af Teyndohere
 Tak for din Daad og hvad det g'are
 Ved djernt Pleetik og skjilmeit Memeit
 Samsemed blev til god Camerit
 Vi lykke med Din nye Kalle
 Sid Meisten altid Vi maer holde
 I Are højt
 Skjændt det er drøjt
 I ingeninde for
 Har set en Insektar
 Laa syfelet knick og adret
 Med dyglig Sammelmands Lyust
 Han var jo han kunde sig staa stille
 Han mindet storst om gamle Baumannen
 Far sig at sig, at Hoppensack
 Med Dig var sig word en Pile Tobak.

Se dette er jo Løje og Skjæmt
 Men et Par telndet sig gjemt,
 At ønske maer Kalle i det camerit Føj
 Maer lykke sig lysenoo fløb,

Thi da her Du seendet et stykt Slog
 Sam mit giv Dig og din Fremtid goet.

4-6.

26/12 27.

Det var jo meget faengjelij al sammen, men maer Di
 saa kunde man jo ikke lode vare at grille til Blodene for at
 lose Kretiken og saa jo, saa bliu man mindre glad, man
 orge sig over den Manjel paa Demmetog og Fantoeer
 og huilket et stykt de mæmeit Kalle forde, det g'are
 Kretiken let over, en Balletkritiken kunde kunde Kretiken
 en mæmeit Prestotian lysenoo indgaendes som en Skuypis
 Kalle bliu Kretiken, men det kan de ikke, det er jo en jam
 mel Kjendsgjennig, derfor kunde man aldrig lose Kretiken.
 Var at bliu minne Dods Rygtighed nedskruen sig nogle enkelte.
 Vort Land skuen

Ofte Fairinelli spillede den gamle Vaidevill Ballet Hornmusik
 eller "et skuefuer" og stykt Baumannen. Balletten gik med
 Fast og hær. Hovedpersonen Hans Beck, sin Harbar, fik Ellen
 Pice havde udmærket Hæmten baade i Dans og Memeit
 De ariuj Smaereller bliu lyldes udføit med Skjæmt og
 den maerbare, mæmeit Ballet ariuj med sin fjuj Fines
 rædel og lidenne ofter Fairinelli Teyndohere højt

Det var maerke ikke uledkendt at minne Balletten om, at
 Fremkomsten af et nyt og helt betydij Vork min over til et

Glæde for alle de mange Beundere af det dygtige Hays,
 som sikkert vilde beundre prestes meget meget smukt
 med en stor ny Wienerballet eller Paissballet.

A. E.

Af denne Anmeldelse ser man hvad Betydning de tillige en
 Ballet som min der er den hoerem hele Hændelsen derved.
 Beglænk Tidende skuen.

Bairnanniens maner gamle Ballet "Hannuataciit" eller "et
 Anuifuen" med Muek af Paide, der har benyttet Udeus, Opfordring
 til Dens som Indledning, gjæde efter en halv Snies Aars Hvile i
 den ambyggelje nye Indledning, atter nyen og forgent Lykke.
 Baade Ensemblet og Solodamene gjæde et smukt og faengelyt Ind-
 tryk, indens det høje udviklede stemme Spil ligeledes forgerer
 nyen Anskjendelse. Af det dygtige Penance maa særlig fremhæves
 Hr Hans Beck, hvis idemerkede Prestation ikke noksem hen vares
 samt Fru Harbae og den unge meget lovende Fik Ellen Price,
 Den livfulde Muek hvar of fremhæves, Contes des elies.
 Pas d'ecole, den brilliant, of Koncertmole Antan Suendam med
 elegant Verticitet spillede Violin Solo i 1ste Akt. Contes danse de
 Guettes i anden Akt m m Stattede i den rike Udførelse
 paa ledets Maade de paa Scenen opjævede.

P. a.

Denne byg skuen

efter Fainelli gæde Bairnanniens gamle Ballet "Hannuataciit"
 hvis et kvæde og høje udviklede Lykke, hvar Fainelli Pat
 har gjæde Rynning paa et maant Publikum. Balletten gæde
 nydelig og livlig, am vi end ikke i vest mænde Penance
 har de idemerkede Hamikus den forde. Damene Harbae
 og Ellen Price, Herrens Beck og Skuitinen idemerkede sig end
 kiikke og smukt Prestation.

i Hængselen saas Hr Maj Hansen, Hængselen, Hængselen
 og Fru Harbae.

N. h.

Hu i dette Blod har jeg den tilfredsstillende at mit
 ring Navn er maant, men N. h. modtager selv sine Ord idet
 man først seje at vi ikke er de Hamikus den forde og Lykke og
 vi er kiikke og smukt i Udførelsen af Balletten

Nationaltidende

Hannuataciit.

Ogsaa denne Ballet skjædet et Duesin Aar eldre end Fainelli
 hvar til den gamle Tid, der gæde under Navnet Gulddam

Og mer end hundrede Udførelser have godt gjort Hansmættets
 værd. "Hav fortænlige og saa det Værk af den geniale
 Baumanns!" Fikke staa i Række, men blikket kom
 ud, saa færdigt og lev, snart mæntet snart roind. Og man
 kan ikke sig Andet, end, at det har holdt sig færdigt
 Takket vare en god Tradition og en ny Indstilling, som det
 er en Fængsel at kende rose uden Fairhed.

Hansmættet har baade dramatiske Roller og Karagrafiske
 Partier, der stikke ikke som "Hav", men som intet Punkt
 føles kjendeligt. Minde som d'Her Vold Pæd og Øst
 Østtemen fyldt ypperly, Densinder som Fri Hæder og Fik
 Ellen Hæder er det en Fængsel at se, boode haad deus Ap
 position og i dramatiske, karagrafiske Hænder. Og bliu
 Ensemblet det Affjænder. Det glimede med stæfne Hænder
 fra Tidens - langt rigere end Høfdestens i Færd, som
 var lavt lærer - og det især marker sig saavel teknisk
 som med spændelse og en smittende Hæder, der uind
 lig forplantes sig fra Scenen til Hæderpladen - netop
 som det var i "Thalio Tempus". Thi nu holder det "af
 blot til Lyt", men derfor behøver Theatret dog ingen Læse at
 vare den Bedemændes. Den stjerne og gode Hæder, selv om
 den ikke er dyb og tung, har alle Dje som Hæder og en fæ
 stelling som Færd og "Hansmættet" har den sin be
 tænd "Existens" Bestyrelse, hvilket Hæder i færdigt og
 nu hævde.

Det var da en mere indgående Hæder, ikke fordi at min Hæder
 var som ypperly, men Hæder Hæder da se, havde Gje for
 at boode der meinte og karagrafiske Partier stilled stas Hæder
 de Hæder.

Endelig vil jeg nedskrive Edvard Brendes Hæder.
 Løfte at have Hæder Færd Hæder han blandt andet skrev
 om Baumanns Hæder.

Det var Hæder Hæder Hæder de Færdige Romaner
 var tilfaldet, han har en øst Hæder, lidt mere og det gode
 danske Smak end Hæder, men net indimellem og Hæder.
 Han sang som en Operist - og han spillede en Hæder som
 en Operist, hvilket man dog ikke skal Hæder Hæder i denne
 færd Hæder. Han vandt med Peter Hæder,
 Loo skrev han om Balletten.

Bo efter gode Hansmættet ikke en af Baumanns Hæder
 Balletten men færd og nydelig Hæder. Man Hæder
 Hæder i Udlandet til saa gode Balletten som vare, men
 man Hæder til mere færd i Udførelsen. Baumanns
 var nu en Hæder Hæder. I Hæder Hæder de
 den nydelige Hæder, som kunde ikke Hæder og Hæder
 at var gratis som nu, selv om den Hæder Hæder i Hæder

Var Ballett opfyldes af al for mange Hæder Hæder
 Hæder Hæder - og Hæder. Fik Hæder Hæder at
 Hæder sit Hæder som det Hæder Hæder, Hæder Hæder
 for en Ballett og færd Hæder med den Hæder de Hæder

De Bock selv er jo en Dancer som Europa kan misunde
 os. Og hvor er Ellen Price fuld af oprindelig Nydelighed og
 Fin Karakter elegant og elegant! Glemmer man i den lille
 Danseindtryk kigger hans Ansigt frem, og Benene bunder
 sig paa det seiligt. Men der er far sparsomt med Blomster i
 Norden.

Og saa skulde man sende nogle ting Kenderen til Paris
 for at studere Lerein som Pantomimiker - at ogsaa denne Del
 af Kunsten kunde opdykkes. Hvis man bare tog fat, fik vi den
 dejlige Ballet. Men allerede nu forjener den skueførelse al
 Vel.

E. B.

Manufakturene havde altid været en Lære i Offet paa Carls Brandes
 men jeg god nok vide hvad en man vilde spille Baumanns
 i den Manufaktur, "H. E. B. er en række af den skueførelse at vi
 ligesom i Valandet skal blode Damer i en sam Kæde, og her
 dem spille Kenderen, jeg for min Part holder at se Damer
 i Manufakturholdt og den danske Ballet vilde blive modbyde.
 Og hvis dette fik Indpaa.

Af dine faustlige, Anmeldelser ser man at de alle er enige i
 et at have Baumanns Lære, men forbaerende var det
 at ikke en Arie naer en Prestation som sin Wallens
 Madam Benjamin, eller H. Wallens Tenor, som navnlig for den
 faustl. Vedkomme var udmærket smukt. Men haend

jeg for mit Vedkomme ikke en disskalt Blodreiser saa kender jeg
 ikke sig andet end at en Kiblikemusiker blev det, thi udtalt,
 naar de Kenderen af mit Behjendelse der paa Gaden og Staden
 standser mig, og udtalt den Begjert for min maner
 Uafseere og Disfær.

Den afgaaede Balletmaler "om Hørens nydelig Ballet" En
 Kæmpevalg i Venedig, der ikke var gjort siden Sæsonen 1872-73
 blev gjenoplyst med tit Ellen Price som Calandine, Fin
 Reumst tidlige Rolle, jeg skuede stadig Hørens Parti og
 Ellen Price, og jeg serplunde hinanden udmærket i det vi
 i Hvide paa udmærket sammen. Det var navnlig for
 mig den ene Aften at spille Disfær og naar Aften der sa
 smaa Soloparten som i Fjant for Danmark og i Kæmpevalg;
 Venedig eller den senselig Chagdar i Cappella, jeg fælt
 mig at jeg stod paa det højst kunstneriske Lære som jeg kender
 naa.

Valdemar Price der stadig var hær for Balletskolen fik
 ved en Samtal med Hørens der udmærket til at de sig de
 hinanden nogle digne Sandheder, at uide angaaende Hørens
 Udsæmhed som Lære, idet tuen højlydt lov Hørens
 uide at han ikke havde Begreb om at enderis Børn
 og at det var en fejlstand; Muzet at han var blund Lære
 med Balletskolen, hvilket ikke allene var kender Hørens
 men hele Balletgenstand. De jeg selv ikke var navnlig
 de skal jeg ikke kender sig hvordan V. Price modt og den

Udtalelse. Af Færdigheden og Lygneren der indtruf i Sagen
maa jeg faa' maane var elskelig gamle Skoedemester Diderich
sen der højtideligst sit Fuldbyrdige, som sodvanlig maadt
den fejltur Mand paa sit Værdighed som han fandt smukt
decaubet, han maadt Deputatiens med Taler og Blamater
men et Digt fra Hødu Sekram maatte han nu endnu
den egentlig Test kaldes privat i hans Hjem.

Den 19 Januar fejrede Chr. Fangerley sit 15 aarige Fødselsdage
som Skuespiller han havde ønsket at spille Hertig i
Guentys paa Fodsyen, der ellers spillede af Kielmann
det var blevet ham tillodt og hans Trofær Pæblenheim
længede ham med Blamater og Bifaldssalver, men fornaa
ede ikke et paa ham fumbacht efter Stykkets Slutning, da
Fremfrygtet ubarmhjertig sankede sig for det Plojgunders
Pæblenheim. Fri Bloch der spillede Fabiane fik sammen
med Fangerley en Kritik af Brandes, der sadde deus
Udsættelse af Helleine, jeg syntes det var uættfærdig at antage
dies to Hæmstræne Kæntation paa den Maade, Brandes skæve
følgende.

Guentys paa Fodsyen
Chr. Fangerleys
Fødselsdage.

Brandes skæve, at Hertig ikke hæv til Fangerleys ledso Pal
ler og anke over et han springer og hopper for migst, saa skæve
han videt.

"Hvad er det for en Dansedjævel der er faret i
H. Fangerley? Der er ikke en Student i Meyens
af Danmark havde fra Island til Rile, hvem en saadan
Hopper-hielighed faldet naturligt; denne myen et jeun
fajrlanter sig til hans evige Optagende og farcer hans
Tale til Farin, der af Naturgviden.

Nu kunde man mene, at sligt ikke kunde siges til en Kænt
mer ved hans Fødselsdage. Men H. Fangerley maa og skal ud
af Versiden for hans egen Skyld. Han er da snart for
gammel til de Tyveaarige. Og han smitter Fri Bloch
der ogsaa sloa alfar stædt ud med Arme og Ben - hvad
der er Lynd for den nydelig jydsk Frøken som hæn hortenkt
men som Pæblenheims ukritiske Beendning ikke tillod hæn
de at skæve med Natienens egne Tænkthed.

Hæn tojer ikke H. Fangerley i Haanden, nej hæn dasker sin
lille Kænde ved i hans - hæn uendelige Ordene med gym
nastiske Legems bevægelser, hvis tekniske Maane kan
maanes ebaalder som Knobgænger, Amstrakener og Ljænder
og helligt hæn kan saa paa sin Ben, nej hæn maa
hopper og danser sark en femaars Pij der Ljer Pajpat.
Aha! Hvis hæn og H. Fangerley vidt hvor langt længere
de kam med store Red.

efter at have kritiseret den ivrige Kallikratens, sluttede han
saaldes.

Stor Uvirkelighed var der i Aften over næsten alle de
Spillende. Et Utal af Republikke farsvarede. Hvor
læs man det udfør et klesisk Stykke som „Eventyr
paa Fodsyren.“ Nu da de uenlygsindede Russere
dog lig vidner, at paa Fainelli og Vaidenien, hvor
den danske Nationalisme Fremgang og Høder. Ja og
saa paa „Hvor man byder sig“ som man nu alvæn-
lig her synder sig med siden Maj Maaned ifjor.
Opvakte er det derfor, at vi skal have to Stats-
Deene for at Fainelli kan gaa paa den ene og hvor man
byder sig paa den anden. —

C. B.

At C. Brenders skuen at Heloi ikke er en af Fangelens bedste
Kaller synes at være et Fylygn. thi er der noget Fangelens kan
forstået at fremstille er det Hovgløden og den sprudler ud
af ham i denne Rolle, mig synes han giver et udmærket Billede
af den lødsleijer Student, der fulende glød over at komme bort
fra Studiens ud i Lids djele Stater og Heloi og Johann stam-
sam et Par ypperlig Manuskripter til den svenske Tidskrift
Læra, Fin Blochs Fremstilling af Johann, der lig dog lig kan
angaa Asserac Svale og den alvænlig Læra, at hun med sit

münte Temperament bliver smittet af Heloi Klæmme synes mig en
ske naturligt de to uenke ved dens münte Spil ichege oplevelser

Det Høj Brenders giem de uenlygsindede Russere med at stempe
Fainelli og hvor man byder sig som Nationalismens Høder tykke
var paa den Plads, til det behøve man ikke et nyt Testa-
til, som den nationale Testaments har en tænder Behandling
Spørgsmaalstalescenen var nemlig begyndt, at dække
frem en Adskiltelse af Opera og Ballet fra Skuespillet var
begyndt at blive levende, men hvormed det Problem uenke
bliver løst, ja det uenke vil have lange Udrigter.

Den næste Fest Festen fejres var Henrik Ibsen 70 aar, Fædredag
med hvilken Højhed hans fortinlige Skuespil Vedvanden blev
opført i Overmængde af et firklaet Publikum og Digtet i
egen Person i Balken Etgen Lige nærmest Høder tykke.
Ibsen var en Fædredag stødte til Studiens hos H. Høj
Kunsten der benoede ham med Stærkers og Dannelsen med
dette om Heloi og utalige andre uidentifikable Døder paa sit
Brygt trods den ind i Løjen Lediget af Professor N. Hansen
der blev udlygt at Læra farden står Digtet der mig er heds
dent hedskende modtog denne Højhed. Da der var fædredag
over Publikum blev der gjort smukt paa Tidskriftens og Digtet
ty sin Begyndelse, efter denne gik Toppet op og Skuespil
bald Høder tykke fremgik mig smukt en Høj fædredag af
af H. Alfred Ibsen, der lød saaldes.

Saa alder opse det, som var det iunge,
 saa iunge, at end det synes for i gaar,
 den Gæt, hvis Tænn midt hæder reinge,
 hvis Bækkesæt endnu for Gjet staar,
 den Mand hvis Død har levet for var Tunge,
 er nu en Tulle for de synte Aar,
 og skjændt endnu han er Skaberkroften
 dog med hans Livs værk bakker det med Aften.

Man tegner det sig nu med faste Hænder,
 Man dinst; taamt sam en Fjeldkolos.
 Et Bøjer har han skenket Nordens Hænder
 skæmmende og hans Ulydams Hæd og Trods.
 Stort som det Bøjer, Klippens Døfter daune,
 hvori sig styler med den hvirv Fos.
 Og saadan staa han for os som en Tolk
 for Ulydams kroften hos vort Skabofalk.

En Skjald som grænker hviets dylege Højter,
 faarminnet smart i Sagnet dümkle Skien,
 og smart i Cuentyets Dyrket,
 smart blodt i Samtidslivets kjendte Døfter.
 En Bøjermand lig i Klippens dybe Schakler
 han styer med. Men venten for hans Bud.
 Mandels Stiche over Falket Soler.

Var det et Nøds skj. Var det Sejrs sig mæle?

Men Hendeille er hans Ticheds fakkul,
 med den han byder og i fjeldets Næt,
 den er hans Vædningens enest Drakel
 og stadig fremod her den Hølet sat.
 Saa findes vel tilside den skjulte Skat,
 og Klippen spænges som med et Alinakul,
 Først Hendeillens fides quantum setis,
 bejefter kommer deus caritatis.

Men manjen Illusion han er i Gælder,
 han byder med en ielaumbjety Høand
 hvort Selvledog, hvort skjæmet Vane-Baand,
 amsthytes skænsellais hvort Fordoms-Atter,
 en Sandhed søger han, som ikke matter,
 som er smittet af „Akkordens Aand.“
 Han er en Mand — ierort af Modens Skifter,
 han knoler sig for Tidens Affod, Døfter

Selv naar sig krummer spattende hans Soler,
 som syntes ham den hele Videns tom,
 selv naar han synes det af mer et stolte,
 selv naar han folden skænsellais sin Dam,
 naar Hjertekulden træn med at drøbe

de Blomster, Solugys Traskel vorndam,
han staaer der dog som Idealets Værner
med Blikket fastet paa de taerise Stjerner

Hvad kan man skænke dem, der gav saa meget,
og var end Gaven Kæm i Gudebets Form.
Hæu sidde jo som Hæu paa sit eget,
støbt i Natuurs sikre Hænstammer,
end er hans Sprøgekunst ej af Tiden blegnet,
end kan han ejnd Kælgene i Stæm,
end ejnd kan den Tægtungt, der maner
og Tringre Sænder ad hans Villies Bæner.

Du dog, amend kan sidde som den ijs,
en krenet Drot i Fantasiens Land,
hver højt kan ogsaa stje ad Oans Stje,
hver højt hans Bygts fløj paa Stænd til Stænd,
set u der dog, som vi ham ønske ham:
at hem imoa times, det vid' vunderlige,
endnu at hente frem et af heries Øls
et Spadeseg af Haabets iids Guld.

Vi trænge til det just i denne Tid,
til det, der giver Bygts, Hæd og Rysning,
ej til faste Læserfænder Hysning.

men til et Hæd, der krenet Hædets Stid,
Hæus Svær var altid dækket i sin Lysning,
hans Digtninges Trod var dækket - sæt og brud.
Læseren er krenet - dælt i tuende Lys,
vi ønske ham, det hvide maatte sje!

Da Pædogen var stættet rejst Publikum sig atten, gav med Hæand
Kæp Digtene en stæmmet Dættan. Pæ spillede hans
gypenly; Vædsænder og efter sidde Aht lid et valant Væfæd
Læs. Nu blev han af Professor Hæmann føit end Pætkænjagen
hner Pærandet var dæmet her fandt Pæmentationens Stid, det
var maarent at mere den stæu Digtet saa nær, han to sig
meget pænj ied, lill som han var, med den stæu Kæu manke
og en Hæd, et Pæ Benkloer der var alfar stæu til ham
dættel ifælt et Pæ Galascher saa stæu som Bodee, alder
han jo set en Mand saa kærbeden, hæn kærbede idelig for
og har meget gænet. Nu hærtes Tanene af et Dikertu det
var Stædentum der med Hæuch i Spidren luyt ham et
Pækkelt, han blev nu føit ied pæu hægjaen, Hæggers
Nytæn var et hægjaen Hæu af Hæuærker, Fækkelt, et to
slig pænjføit ied, Fælk jæbless da de opgæve Hæuær
Hæuær. Hæuch Hæuær var Gæfærdelig god for set Stærkers, Pæden
af Dænnelug var han ifæruen og det fæuærte ham en Læg.
Da han blev hentet til Pættet af Hæn blev gæt opmærksom
pæu at han ikke kænndt hæn Pædenkæret pæu sænnen med

Starkaus, han saae, at det var kjedelig, han syntes at Riddes
kæmpe var so smukt.

7 Anledning af Min Oskuitian og Kænsene Alexandines Billedgjæmde
ger det kongelig Teater en Fortælling, hvortil Programmet var
gæstet slet vaegt, hvad havde vaeret uindlygt end at hys
den fremmede Minus og nationalt Program for til
Hertmans, hidenkleiden, Bawinannien Ballet, Et Fædder, og
hvar man ganske dekket, nok kunde have hevet et
Rice til for uigjenkaldelig sidst Gang at udfærdigede
7 Stedet gar man, den ganske mit fædderlig Duetten af
hig, denart en Duet, af Prof. Pedersen, 2 den sket af
Dufens og Enevold, 3 den franske Ballet bagefter
Kunst var naturligvis udsægt til sidst Plads af et
Publikum. Fra Duetten var gæstet den Duet til Teaterstykker
om at for Fortællingen tilendeligt saa hurtig som mulig og det
saa jo Rejserne at for alt til at klogge i en Fort, hævning var
den Aften meget nervøs, det var altid borte om at inden Rejserne
gar Signal til Duetten sa at færdig om de Mennesker der med
hede med Stykket Rejserne om de var færdige i dette tilfælde
var det Min Billedgjæmde, der havde danset i Dufens og Enevold
bagefter, der skædes hæv til, men det havde Rejserne glemte.
Da jeg selv var paa Scenen saandede jeg hende straks, jeg gæstet
saa Rejserne opmærksom paa det og med et "Død og lensi" sprang
den af sigt plogde Mand i fuld Færdig op ad Trappen og
sagde til Fruen at hæn maatte komme som hæn var, thi Duetten

var straks færdig, med denne Berke blev Valloy, der endnu mangede
nget i sin Paaklædning i høje Grad nervøs, men maadede sig at
komme samtidig med at Toppet gik op. Hæstverdig nok
havde Edv. Bæcker, der var blevet anset som Undvigjens
hellerikke tænkt paa at hæn til hende og havde jeg ikke gæstet
Rejserne opmærksom derpaa, havde den maattet findes
en Stansning Sted, der jo ikke havde vaeret heldig.
Efter Fortællingen var hele Balletpersonen blevet enig om at
spise til Aften hos Fejmann og vi havde en færdig og munter
Aften der færdigdes med at en Velgæst af Balletten sendte os
100 Kræner, som blev censureret i Champagne.
Høje Skuespiller Valdemar Halding der havde faet sin Afsked paa en munter
fin Møde havde sin Afskede fortælling den 31ste hæn havde vaegt
Argente i Schopins Skæbetykke og Mads i Sædderlige til at bygge Afsked
sted. Da hæn kom ind i Schopins Skæbetykke maatte hæn med
en saa demonstrativt Mogen, der uendte i hele Hæst, so hæn
endelig kam til Duet og saae sin færdige Replik, der lød saaledes
:"Hav man nogen Binde hært moje til Dufærdel." Da hæn færdig
i hatter og en ny Bisadssalu gæstet. Denne Replik kunde nem
hig udløges i to Betydninger. Den færdige kunde være ment om
Publikums Bisad, den anden om den Dufærdel Teaterstykker
havde vist ved den smogløse Møde hæv paa de havde gæstet
ham sin Afsked. Fortællingen gik jo ellers udmærket, men man
saandede hende Schram som Sylvestor og som Mogenstuen i Sædder
lige. Efter Fortællingen saandede vi alle i Skuespillerfagen

var straks færdig, med denne Berke blev Valloy, der endnu mangede
nget i sin Paaklædning i høje Grad nervøs, men maadede sig at
komme samtidig med at Toppet gik op. Hæstverdig nok
havde Edv. Bæcker, der var blevet anset som Undvigjens
hellerikke tænkt paa at hæn til hende og havde jeg ikke gæstet
Rejserne opmærksom derpaa, havde den maattet findes
en Stansning Sted, der jo ikke havde vaeret heldig.
Efter Fortællingen var hele Balletpersonen blevet enig om at
spise til Aften hos Fejmann og vi havde en færdig og munter
Aften der færdigdes med at en Velgæst af Balletten sendte os
100 Kræner, som blev censureret i Champagne.
Høje Skuespiller Valdemar Halding der havde faet sin Afsked paa en munter
fin Møde havde sin Afskede fortælling den 31ste hæn havde vaegt
Argente i Schopins Skæbetykke og Mads i Sædderlige til at bygge Afsked
sted. Da hæn kom ind i Schopins Skæbetykke maatte hæn med
en saa demonstrativt Mogen, der uendte i hele Hæst, so hæn
endelig kam til Duet og saae sin færdige Replik, der lød saaledes
:"Hav man nogen Binde hært moje til Dufærdel." Da hæn færdig
i hatter og en ny Bisadssalu gæstet. Denne Replik kunde nem
hig udløges i to Betydninger. Den færdige kunde være ment om
Publikums Bisad, den anden om den Dufærdel Teaterstykker
havde vist ved den smogløse Møde hæv paa de havde gæstet
ham sin Afsked. Fortællingen gik jo ellers udmærket, men man
saandede hende Schram som Sylvestor og som Mogenstuen i Sædder
lige. Efter Fortællingen saandede vi alle i Skuespillerfagen

var straks færdig, med denne Berke blev Valloy, der endnu mangede
nget i sin Paaklædning i høje Grad nervøs, men maadede sig at
komme samtidig med at Toppet gik op. Hæstverdig nok
havde Edv. Bæcker, der var blevet anset som Undvigjens
hellerikke tænkt paa at hæn til hende og havde jeg ikke gæstet
Rejserne opmærksom derpaa, havde den maattet findes
en Stansning Sted, der jo ikke havde vaeret heldig.
Efter Fortællingen var hele Balletpersonen blevet enig om at
spise til Aften hos Fejmann og vi havde en færdig og munter
Aften der færdigdes med at en Velgæst af Balletten sendte os
100 Kræner, som blev censureret i Champagne.

Høje Skuespiller Valdemar Halding der havde faet sin Afsked paa en munter
fin Møde havde sin Afskede fortælling den 31ste hæn havde vaegt
Argente i Schopins Skæbetykke og Mads i Sædderlige til at bygge Afsked
sted. Da hæn kom ind i Schopins Skæbetykke maatte hæn med
en saa demonstrativt Mogen, der uendte i hele Hæst, so hæn
endelig kam til Duet og saae sin færdige Replik, der lød saaledes
:"Hav man nogen Binde hært moje til Dufærdel." Da hæn færdig
i hatter og en ny Bisadssalu gæstet. Denne Replik kunde nem
hig udløges i to Betydninger. Den færdige kunde være ment om
Publikums Bisad, den anden om den Dufærdel Teaterstykker
havde vist ved den smogløse Møde hæv paa de havde gæstet
ham sin Afsked. Fortællingen gik jo ellers udmærket, men man
saandede hende Schram som Sylvestor og som Mogenstuen i Sædder
lige. Efter Fortællingen saandede vi alle i Skuespillerfagen

hvar Bøfven holdt en Tale for Halding og hvar den blev tæmt et Særskent
 pøgne for den gamle tofars Hænder der indvly' rart takkede sine
 Hæmmere og i idles B. Et hende det hyl Bøfven:
 Far at slute Festenes Rakke mig jeg blot maane min Fødselsdag
 du blev fejret i mit Hjem og hvar Familien in Pleno var tilstede
 og hvar min Svoger Axel Mathsen igjen ikke havde kunnet holde
 Styr paa sin Pegasus men sadet den i faldens hering et Vese.
 hvo Dunskipt lod saaledes.

En haarsensende Lykønskning

til

Indel Christian

18 April 1878.

Mel: "Kille Anna"

Da Indel Christian var yngre, var han ofte fikket op
 Med et ualmindligt deligt kiallet Haar,
 Men desvane hvar forandret, det gaa nedad i Galop,
 Han har snart tillige kun en Kiallet Haar

Op den hanger over Panden lissam paa Martinus
 Scheel Wandel og Handüktoim paa den gamle Omvildes
 Ja! Indel Christian den er styg,
 Du maa se snart at for en Paryk.
 Din Pande bli for hai,
 Fa, fy, fy, fai
 Og Hilsen den er blevet meget slo'i

Maa vi be om Din Frisur i di "Fjunt for Danemart"
 Hvar du bar et ganske deligt kiallet Haar,
 Og sanner smukt Bolero med saa yndefulde Sprak,
 Opsaa klar Dig godt det sorte Niggerhaar,
 Ja! selv Hæskeskyndinden i Hæmmematenet,
 Tænder ogsaa at med Kiallet er du meget mere net
 Følq skit Raad, hvo du vil noa
 Itar Sukkes, tog saa Parykken paa
 Far det er jo lige godt,
 Ei Benene blot,
 Eller Dænen du skal ene uou flot.

Vi Dig ønske nu til trykke med Din Fødselsdag i dag,
 Blot vi se Dig snart igjen med kiallet Haar.
 Gid Din Gjerning godt maa lykkes, og dit nye Kiallet,
 Ei maa skaffe Dig et eneste godt Haar.
 Gid I maa fer i Sammen alle sammen Itar, Smaa

Op naar Eftersaat kammer, Di maa mange Rollesaa,
 Op naar Di kade til "Standard"
 Tusind' Bæn maa kamme i en Fart,
 Laa gaaer'n godt igjæn,
 Engjænge Bkistensen.
 Al et rask Hænde, for Danseu, vor Ven!

4. 6.

Det Endtyk hareu of denne Vis har faaet, maa vare at jeg i
 Aarhus køb maa vare blevet skaldet, men slet saa faat er det
 nu ikke, men tyndtroet det er jeg og far at både derpaa kan
 farandret min Færdig for opstigt daer, til at vide det
 der er tilbage ved i Penden, der jeg mig en hær Righed med
 dem i Væen mouent Mand. Sængens 3de Vis maaere
 Standard, som senere vil blive antalt.

Den gjæde natintjæni mig en Righed og fæstgæde Festens Glæde
 Jeg har opaa den Aar at min Færdig var mouent i Danneberg
 Færdig op til aar bekjænde Mand.
 Engamme Skuespiller som de flate Ræn svæp minder i det kan
 de kende 1828 og spillede Komædi til Mai 1874, af gik med Døden
 i sit 91 Aar, det var den fine gamle Mand Vilhelm Kald, jeg
 minder ham fra min tidlige Bændem som Bkistien i IV i Glæde,
 som hader i To Lande fra Anger og som Bærn stiler i Tæppe
 Njæret kan var en Mand of den gamle fine Skal, der maa og maa

farvænnet, men det er mouent og interessant at have set den
 gamle idemærkede Kæntner.

I Mai Aarsud færdig den svenske Operasænger Danqvast an jeg maa
 assistere ham ved en Hænde han gik at jeg, Malin til Endtyk for
 nogle beehelende Fiskeu Efterlode der var de kende inden de
 gjening for Hænde, han maa færdig og jeus hær et danneue
 var med som Afværling i Underbakteringen. I. kende naturligt
 ikke jeg ham noget og gænde Sær, men laude ham at gæde de
 færdige Skudt. Gjennem Kulturoministru og Teaterchefen
 fik jeg den ærlige Tædelse, som opaa indlæselde fik
 Ellen Price, som jeg har de idet til min Middensind.

Jeg valgte Færdigdaen of Balletten, Tæveden og Eskimo
 dansen of Fjænt for Danmark, hvilket Valg Danqvast var
 meget glad over. Nu var Sjængmouent an Teater maa
 laude mig de færdige Hæstener, jeg gik til Professor
 N. Hænde og anmodede dem om og glemte ikke at bemærke
 at det var i valgjænde færdig og til danke Fiskeu
 efterlode, jeg lød ham for en Sæng Skye gaa uden for
 Reglementet, eder var nemlig mouent Opstigt i Tægen an at
 ingen Tædelse maae bliv gænt til at hær noget of Teater
 Gærdede, men Professoren var ubehærlig, sa jeg gik
 fra ham midte jeg Sær Danneberg Sæmie og færdig
 an han skuld maa mere villy, men samme Skudt

Denne Middelse var jo Danqvast ikke glad for, men
 saa var der ikke andet at gæde end at lode Hæstenerne

sz. Jeg gik derpaa op til var Ven i Næden, gamle Dideundersen
og spurgte ham om han saa i Dage kunde se de to Hæ-
vægte, men han erklærede rent ud at det var umuligt.

Det samme Svær fik jeg paa Dameskroensaalene med Hensyn
til Damskastningen. Men heldigvis fik jeg Bestimmelse om det
ude i Bogen saa varden Kending ryddet afvejen. Jeg fik
nu. Bød om jeg ikke vilde komme over til Professor Hansen
han ønskede at tale med mig, han meddelte mig at vi
ikke maatte rejse før 16 d. marts d. y., men det erklærede jeg
for rent ud umuligt. So jeg allerede havde ansat Præm til
16 d. Professoren faldt. Engstens ved at lode os rejse før 16
1 da der det kunde indtræde Forsanding til om Aftenen
Jeg gjærdte ham nu opmærksom paa at hvis der skulde
ske noget kunde der ja telegrafere efter os og vi kunde
da være i Hakenbaum 16 d. Febr. Det hjalp, og jeg fik saa
Løve til at rejse med Bøden 16 d. marts Månen.

Kort Månen mødte vi da ogsaa med Bøden og Ellen Pias Moder
og min Hustru der gjæms vilde høre om denne Fortælling tog
med. Ankommet til Malmø var Danqvast med Dampskibet
for at modtog os og vi gik straks paa Trædet for at spise og
inde i Ledsjeler og Hæm og Violin gik Præm paa Fæstet
udmærket, men da jeg skulde til et par Eskemadens
gjærdte jeg den uskyldige Opværelse at Bejvælsen og Stærken
af Hæm til denne Dags menige, jeg nemlig ikke
kænt Madene i Trædet skik men kaldt Hæm til "Fæst"

for Denmark, i den gode Tro, at naar man kjæde hel Hæm
den, at saa alt er der, mindet mig sig alt om at være
fæstet. Jeg maatte nu saa godt jeg kunde spille det mang-
lende for Hæm, thi inden det stykke Hæm kunde
komme ikke opfæst, det lykkedes mig efter nogen Bøden
at for dem til at spille det manglende manglende saa
at det kunde passe. Fanden til Danqvast og Ellen Pias og jeg
assisterede Operasangerinde Fru Sigis Wally Schaller, som jeg jo kjendte
for hendes Fæst og Bøden i Høbenhavn. Min var en overordentlig elskov-
dig og fin Dame, hendes Mand Captain Schaller, havde ogsaa benyttet
højhedens til at tog denne lille Udflugt og da Præm var
Jahri spadserede vi alle til Hæm det var en splendid
Klud og ventede os. Da du til 16 d. ikke var indtrædt meget
Telegram fra Høbenhavn og sidst Bød til Høbenhavn var, gaar
kunde vi nu med Bød hænges os til den fæstende Hæm
Trædet var stivende fæst og det righaldiske Program
gjærdte Kolaset hykke ikke mindre Densene som vi
inde i Publikum indtil at Fæst maatte Løse Dacapo.
hvorefter fæst og hel Hæm fremkaldte. Efter Hæmten
var vi samtlige assisterede med Fæst indtil at til en
flot Sang og Stemningen var meget arimmet og ham paa
Højdepunktet med Hoffen da der paa svensk Måne
alle mulig Støjs hille og Cognac var blevet opmærksom
paa Bøden, og efter svensk Skik skulde der ja sanges paa
alt saa da vi endelig kom til Hæm med 3 Tiden var Stemningen

men end løftet. Næste Morgen var jeg oppe 10 Fæ og jekk en
Tæn i Højs Parken for at høre Tømmemandens for derefter at
løse Højskolen der var anstammende af Ros. Vi tog in alle bym
med Fæjen og alle in assisterende bankede os med det færbendely,
høde Ros, som in ikke rejste os fra for in lojde til Rand i Holstenen.

Vi tog in afsked med hinanden og var glade over saa godt og færbendely
lij det hele var godt. Vi maaned os nu Højskolen af Højskolen og Højskolen.
I det var som antaget ikke stød, der havde i lang Tid vært rodet op
om at Opera, Skueplads og Ballet spandte Ben for hinanden, saa Altydelig
færbendely to Højskolen blev kemmet, saa at et enjen af dem skulde
komme til et uafald sig tilfærbendely, saa kom Spørgsmaal
"Taleren", i flue stæ havde der vært nedret en Talercomi-
sian for at diøfle Taleren Anlygende, Højskolen var blevet en
Taleren skulde var for det ny Dramathali eller for en
anden Grund hvor der Højskolen liggjeh er med Taler, og lode Opera
og Ballet blev for Højskolen og Taler, da Skueplads altid havde
Klojet over at de Højskolen Højskolen tal for det stæ Taler, den
Betygninger blev trykt i Højskolen i Højskolen og andel til Højskolen
let, i men Højskolen moal den endelig Afjærbendely om dette Spørgsmaal
vilde blive løst stæ med enden lang Tid i det Højskolen.

I Følge den Stilling jeg nu endly med Taler, med der
Reputation jeg havde spillet, som nu omfattede, færbendely
al Soloderen, flue stæ minime Højskolen, mente jeg
mig nu berettiget til at søg Statens Rejsestipendium
og skrev følgende Ansigning til Højskolen Ministeriet

Til Ministeriet for Kirke og Undervisningsvesen.

Christian Johannes Christensen
Denne var det kongelige Theater i
Kjøbenhavn, søger det høje
Ministerium om Understøttelse
til en Rejs i Udlandet.

Holstenen d 13 April
1898.

Som Højskolen for mit Androgende
til det høje Ministerium, gaar
jeg ind for, at jeg ved et Ophold
i Udlandet vilde for mig Anled-
ning til at overvære Theaterskøiters
længere vedværende min Højskolen
Banche og for den Højskolen
Kammer i Besiddelse at et
kunstnerisk Udbytte der vilde
vilde opdragende for min Højskolen
baade i minime og Højskolen
Retning

Allerbødigst

Chr Christensen

Denne Ansøgning gik jeg selv ned med til Professor N. Hansen, der fandt det fuldt begrundet at jeg søgte det, han lovede at anbefale det paa det bedste, men gjæve dog den Bemærkning, at det var sjældent at Ministeriet bevilgede en saadan Ansøgning, men derfor skæde jeg ikke blive kjed af det men aller søg det. Det vilde sig at Professoren havde Ret, den blev ikke taget til Følge, de eneste fra Teatret der kom i Betragtning for Fri Hæder, og Quærensanden 7 da Mølle. Ellen Rice der saa heldig for en rig privat Mand at modtog 600 Rk til en Reiserisikofond som naturligvis var benyttet over

Hier Dancendansning havde faaet en meget fremgang idet jeg havde erhvervet mig det fladeste lokale paa Kongens Nytorv N° 6 hvor Livsforættelsessekretariatet Standard havde bygget det paa et stort Hæmskæpels, der fæntes en Festsal som kun Handels og Kantarinfæmning, der havde faaet lokale i Ejendommen, benyttede. Der var enjen andre der havde tænkt paa den Sal, og glad var jeg da fik mit Hjemmaal i Orden, men saa snart at ender Dancelaer fik Fødsel af at der her fæntes at saa yppuligt lokale, ude jeg snart for en Masse Hæmskæpels, derfor, for at undgaa dette Lyce jeg lokale de Dage som Handels og Kantarinfæmning, ikke benyttede, saa lokale kom til at staa til min Raadighed, Mand, Tind, Land, Fred, Land, Eftermiddag for 4-7 og Land, Færmiddag for 12-2. 7, havde jo ikke Brug for alle disse Dage og det var moerke en farlig Spekulation, men det gik faktisk og i de 19 Aar jeg

var til Huse her var kronet med knurrende Hæd. Jeg reklamere var strak med det fladeste lokale og den første Aften jeg endnu mere var der saa stuerne fæntes af Næggene saa jeg knurrende havde Hæd til, Eluene. Hjelper fik jeg en Masse Døne Eluene der var Hæd paa endte 80 a 100 Døne, saa jeg kunne jo ikke sig andet end at Færmningen gik glimrende. Paa færmning, Nærm, og Færmning havde Færmning var færmning af Eluene Stod, i Fremgang, men nu var det mindre behageligt at Undervi i de smaa lokale, mangt var Nærm meget uheldigt idet jeg moatte enderme i Teatret og selv staa i Døne og paa paa at det gik som det skæde, men i Aar havde jeg ude heldigt at for Døne skolen paa Færmning i min Gymnastik der var ryddet Hæd. Ellers min mange Eluene paa Nærm, havde jeg en liden Tje med Nærm Eluene Færmning kun var meget of det mest smidigt og i Besiddelse af en Færmning saa udmærket, det var færmning kun hængt og trods at kun kun var betet var hun en af de flinkeste af Eluene, men det var en farlig Værd, naar jeg kaldte paa hende kunne jeg altid finde hende oppe under Hædten hængende i et eller andet Gymnastik apert, det var en lille Præsteninge der mangde Færmning men Talent for Dans, det apert sig strak at hun havde, jeg fik derfor mig en Færmning for hende og sa Maden, der var færmning og enderme sig som Hærm, færmning gjens ude hængende til Balletten, havde jeg et to, og hende. Det blev da berømt at hun skæde tellingen Sammen har og sig ude

arlyer med hende for videre at udiuikles hendes Evner.
 Det Sammenhold var i etar i Ringsted hos Farsøttens paa
 Sofienberg der haves ind under Høkkedal, havde vi faaet en
 rimelig hejlighed og glæde og tilføiede fik vi van søjer
 pakket sammen og alle 4 fik vi ombord i Sund dampen
 der skiedes før ad til Ringsted. Et år senere kom vi ogsaa
 vi derop, men da vi maatte Voldhede lidt Sølvfjern og i det
 smukkeste Vijs ankom vi til Ringsted, her blev var Bogens, der med
 bestod af Seng, Sengklode, Hævedel, Sengklode der var pakket i Klæd
 fester sat i Sand paa Brokødet, der var vi kommet Bør, i det
 liden Tid maatte man gaa i Bode for at komme til land.
 Denne Bør havde en Kæng af 600 Ellen og her stod jeg med Hans
 og Børn samt Gjenstande, inde i Sand trok Farsøttens med Vognen
 jeg maatte der først sajs for et min Klæde, Bøimene og Børn
 kom til Side i Vognen, saa vilde de opstod og Færdig paa
 Sofienberg baet med en Vogn til Bogens og vi fik Børn og jeg traved
 med et slæde vest Høkkedal denne Kæng og ind til land, men
 det gik fastroffelt og da det var kommet natten jeg mig og Børn
 Høkkedal og nu vilde vi ad Sofienberg til med at stæmme
 ankommet til Farsøttens paaen blev vi godt modtaget af
 Farsøttens Farsøttens og Hans hær, der ankomte os var hejlig
 der bestod af 5 mællende Værelse Høkkedal, vi havde nu travet
 med et indvælt os og paa ad for Tønde var der i Døden.
 Sofienberg er et færdigværelse for Slot opstod af Naanning
 Sofie Andersen i Aaret 1744 og efter hvem det har Navn

a
 Høvedlyngengen, hvortil du var en gammel prægtig Høved am
 giend paa den nordlig Side af en 4 Ellen høj Høved, var en
 lang Bygning i Partis men kun Stue-støje, men du var
 aikto 125 Værelse i den, der havde 100 Tønde til du var
 færdig af de Farsøttens. Til Farsøttens bølger var du ikke
 Høved men liden liden havde vi en Tid berøvet Høved
 hvor du var et Bør og Børne og nedenfor en fastelig
 Trappene hvor Bøimene kunde komme ig. Fra Høved
 der saa udsigt Strandvejen havde vi den digtige Udsigt
 over Landet til Høved og Børns Høved og med Nord blev
 de vi tydelig se Høved, der var endnu færdig og digtig
 der var kun nogle enkelte Værelse men Strandene var
 færdig i lang afstand. Sofienberg ejedes af Hampaniten
 Kæng Høved, Høvedlyngengen havde han bygt ind til den
 nye Høvedsamme Høved blev der var Færdig til de senere
 bestyrelse Farsøttens Paul Høved og Børns Høved, denne
 fine jødiske Familie var anseeligt rik og Høved
 sken, de tilfod os færdig et hæng og i den prægtig
 Høved og den Børn og vare liden og maatte den mig
 sambrun, min Klæde og jeg benyttede kun gæst
 gjæddent den gamle Høved, vi har aldrig travet
 af at gæst andre. Kæng Høved selv havde paa
 det mællende Høved der paa tilhøved ham.
 Min lille Elver Elver Falien Høved kam nogle Døje
 senere for, som jeg havde læst Høved, at blev ud

danner i Teyphicaus odde Kænt. Min var of et meget liglyt
 Temperement og hendes Opdragelse stod meget tillig, det var derfor
 til Troe et beuuelig at handtelt fremme. Bæen hoo os, men
 med en vis Bestemthed faar det kun at underordne sig i de
 nye Forhold, Tudein og kun ham idemerket id of det som
 men og do jeg begynde at demer med hende dety Tudein
 opoo i Tudeine, dine farer stod hoo Mayen hoo jeg
 havde gaet om i Mayentau 1682 stod de to Smaagjæve
 i Ballestjæt og fælde begynde jeg demer med dem en
 halvanden Teme hoo d'j og Tena gjæde Hempesumskridt
 og vild betydelig Teme, min egen lill dattu var opoo
 Tudeine flekk, men havde ikke soo idspog, de Teme
 som Tena, da de halvtredsi Aar var enuue var jeg
 firdstændig klar over at kun skæde anstalt med Bal
 letten. Da jeg havde demer en 6 Uger med Bæinens indlied Familien
 hooins Dame, der var meget intuent i mit skyle, til at anu
 men en Demetime, og det midt opoo alle og var meget begynde
 for det Kæntet sig havde faar opoo den Kænt Tid
 hoo var i idenne Panuue ikke begynde af godt
 Ugi det umide ioflodelig og samtidig var det meget Kænt
 soo at vi gik i Vinterstjæt det mest of Panuue, det
 beuueke opoo at vi ikke kunde gæ den firdce Brig
 of Baden en anden Aar, forhindret opoo Bæinens i at
 Bode, de fik nemlig Nig hoo men heldigvis i en midt
 Trod og den firdce Luft beuueke at de forhaaldene kom

let anudet, men Kæntens var stenge naar de fik den
 Kæntanfald moatte min Kænt og jeg straks nu farer til
 at hælpe dem at de ikke skæde hooins Anfærene.
 Foræsten Temeins de idemerket de blev salbrant og tykk
 nauntly Thækil havde snart gaet of den sunce Kænt,
 han var nu i den Periode hoo de er i Dungenen mel
 dem at kraue og gaa og manent var det at se de hoo
 færdi Tany gik allene, han var Tenstant far alle Bæin
 ding, han moatte nemlig far en star Del klar sig selv
 og det maade alle at se den dylij Dungen till omkring.
 Tj skæde jo nu til naemne at gæ mig begynde med
 Rængstids Lykraljkeren men jeg skæ ikke mojt at jeg
 blev lidt skuffet of Thækilals Skæne, de var ikke
 star man uild Stadig hoo man var, mig jeg saue
 min projtig Ræderker, men til Tjenged havde jeg i
 den dylij Strand og Bodene, men jeg blev smad klar
 over at jeg faarick de star Skæne far Stranden.
 Som sidende skæde jeg to Tany om Ugen til Bjen
 far at underuue pro Gymnastikolen, jeg begynde da
 den ny anlojde Kæntene eller Demetikelat. Kæntene
 Teme til Rængstid var meget smik idet man Kænt sjen
 men megen Skæne, Teme med Dængreen var jo almind
 lig beuueket far sin Skæne. Farogtuen og hoo Familie var
 meget flekk Folk, men hoo brætt sig far sig selv, hoo
 med Familiein hoo, vi pariaue sammen og samtale.

emmet var Bøienens paa begge Sider. Af Gaardens Tjenende staa-
 der var navnlig Levin Kalk, Tjenestens for hele min Familis
 Sympathi, han var Søndagsskole og hos Rasmussen, var omvendt
 lig gemyttelig og havde meget af Bøien særlig af var lilla Dug
 og Hvidt Læg, han saa hem skuede han hen til ham og se
 Høsten, blev Høsten gønde Thorske og jeg var bestemt Rasmussen
 og saa paa hele Gaardens Berøring for Høstens Lynde til
 Høstens. Rasmussen var en stor stærk Mand, der maatte have
 den gamle Levin for Steen i de Vjerner, da han var kam i
 begge Ben, dette skulde forstærket en Dyrtemmer og Faar
 af en Bøien og Rasmussen havde altid en hel Masse af stæm
 de i sit Kammer, dette af ham for Hølmænd og
 Rasmussen sojde saa altid at min kam Høsten i den med
 Retralement. En anden af Gaardens Folk var Flyvstuen
 Høsten det var en Lørdag af færd Skuffe, han havde
 sig alfar god til at amfod Gaardens andre Folk, da de
 stod under ham i Høsten. han havde nemlig tjent
 hos en Grund, han gønde sig til af at han tjendte alle
 de danske forfatter haade, Hejler, Høsten, Høsten
 og Høsten, som han kaldte Høsten, han havde
 selv en skuffe som grundig blev stændt efter Flyvstuen.
 Med sin egen Perle var han en Guds, han havde sig
 næsten aldrig, skuffede kun sinne en Gang brude til Bøien
 og det var umulig at faar ham til at for skuffe
 Høsten i sin Læg, der aldrig blev ved, og umulig

umulig af alle Støps Smødy, men en god Tjenest havde
 han, han var søvne god med Dyrerne, derfor blev de set i den
 med Fjens med hans Søbede.

De i Høsten var med Høsten havde en en Lørdag og Bøien af
 Støps og Venner og de befandt dem uamarket hos, men det var
 dygt at de god Høsten at hvad i skuffe have maatte betale
 med meget høje Høsten end i Bøien, saa havde de Høsten
 ganske lig paa den Vær, høje Høsten maatte Levin betale
 saa kam maatte høje, den maatte in betale, saavnt Høsten fik
 Flyvstuen, den gamle Levin indtogs gaene og blev barbe
 Høsten Høsten, han sendte derfor Bøien til Bøien i Høsten
 de kam til Høsten Høsten Høsten, Høsten spjente
 hvad han skulde betale for at blev barbe Høsten Høsten
 30% om Høsten, var Høsten: "Saa barbe de sel og
 min Løn: Høsten saa endet Gt.:" Det var Høsten for meget
 og han indtogs at selv om man har Høsten til at betale, held
 Høsten og ikke af oolenlyt et blev roden tricket og.

Det indtogs Høsten Høsten at Høsten i sin trak ialmindst
 lange ind og færd Læg i de Høsten havde opbaldt mig paa
 Høsten, maatte jeg sig Høsten indem Høsten indem Høsten
 paa Høsten. Vi skuffe Høsten Høsten til Høsten og Høsten af
 Høsten for Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten
 med en Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten
 Høsten, Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten Høsten
 Høsten Høsten, blev det det med Høsten Høsten Høsten Høsten

to langt ind i September Maaned.

Sosanen 1898-99.

Straks efter at jeg var kommen hjem fra landet søgte jeg Valdemar
Pice for at tale med ham om min lille Kærlighed, han var som sød
venlig gæst sammen og det var en stor Næde, at jeg fik ham
til at se paa Brevet, jeg færdigede at han skulde tage hende paa
Kærlighed, det gjælder han ogsaa i nogle Uger, ^{men} ~~han~~ saa erkendte han
at hun skulde ikke og den Slags havde de nok af, jeg blev
naturligvis meget biteret over det manglende paa Kærligheden
Sagn fra Pices Side, og jeg bemærkede ikke for han lærde
mig at paa hende et Stav. Ved Antagelse af Båen jels
det nemlig ikke altid rigtig til, de Båen der havde Særlig
gode Fortællere hem fandt i Betragtning, hvilket var en stor
Uretfærdighed, mig havde jo Pice ikke det ledet sig
til da det naturlige var blevet ham bevidst at jeg asp
sende til hængsleren naar han en gang blev træt, men
jeg havde mig imidlertid gjort Båen hængsleren gyt og
og Tiden vil vise om jeg har set sig eller sig med
Hensyn til hendes udmærkede Despositioner for Pice.

Sosanen begyndte med en sådan Mangel paa Reparation at
det Ljefem var en Skandale, den første Aften opførte Båen sig